

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/61/2021
Identifikačné číslo spisu: 3617010138
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:3617010138.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci obvineného F. W. a spol., pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, o dovolaní obvineného F. W. podanom prostredníctvom obhajkyne Mgr. Kataríny Šimánkovej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/53/2018 z 13. júna 2018, na neverejnom zasadnutí konanom 30. marca 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. W. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske (ďalej len „súd prvého stupňa“), sp. zn. 1T/55/2017 z 22. novembra 2017, boli obvinení O. N., F. W. a U. N. uznaní za vinných zo zločinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- obvinení O. N., F. W. a U. N. po predchádzajúcej vzájomnej dohode prišli dňa 09. júna 2015 v čase medzi 00:10 hod. a 01:00 hod. v A. na C. ulicu, kde F. W. a U. N. zostali dávať pozor na križovatke ulíc O. a C., pričom O. N. išiel na parkovisko pred bytový dom č. XXXX/XX na C. ulici, kde prišiel k tam zaparkovanému riadne uzamknutému motorovému vozidlu zn. A. A., eč: A., červenej farby, VIN: S., v ktorom sa nachádzal 1 ks ľudový kroj a 1 ks foto statív zn. Hama, do ktorého vozidla následne obvinený O. N. doposiaľ nezisteným spôsobom nedovoleným prekonaním uzamknutia vnikol, a toto vozidlo naštartoval a s vozidlom prešiel na križovatku ulíc O. a C. v A., kde do vozidla nastúpili F. W. a U. N., následne sa spoločne na vozidle odviezli do obce U., okres Nitra, s úmyslom uvedené vozidlo predať doposiaľ nezistenej osobe, čo sa im však nepodarilo, potom sa s vozidlom vrátili späť do mesta A. a zaparkovali ho v areáli bývalých závodov R. v A., čím svojím konaním spôsobili poškodenému W. S.kodu vo výške 1 000,- eur a poškodenému T. S.kodu vo výške 100,- eur.

Za to bol obvinenému O. N. uložený podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 36 (tridsaťšesť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm.

a) Trestného zákona a § 51 ods. 1 Trestného zákona mu bol výkon trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 30 (tridsať) mesiacov. Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona mu bola uložená povinnosť v skúšobnej dobe sa podrobiť v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Podľa § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona mu bola uložená povinnosť v skúšobnej dobe zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Obvinenému F. W. bol súdom prvého stupňa uložený podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona, § 39 ods. 3 písm. e) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol zaradený na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd prvého stupňa zrušil výrok o treste uložený rozsudkom súdu prvého stupňa, sp. zn. 1T/60/2015 z 18. novembra 2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“), sp. zn. 3To/16/2016 z 20. apríla 2016, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obvinenému U. N. bol súdom prvého stupňa uložený podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona, § 39 ods. 3 písm. e) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 48 (štyridsaťosem) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol zaradený na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd prvého stupňa zrušil výrok o treste uložený rozsudkom súdu prvého stupňa, sp. zn. 3T/43/2016 z 8. augusta 2017, právoplatný 11. augusta 2017, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 78 ods. 1 Trestného zákona súd prvého stupňa uložil aj ochranný dohľad v trvaní 1 (jedného) roka.

Na podklade odvolania prokurátora proti skôr uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd rozsudkom, sp. zn. 23To/53/2018 z 13. júna 2018, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil v napadnutom rozsudku výroky o uložených trestoch u obvinených O. N. a F. W., ako aj výrok o zrušení výroku o treste v skoršom rozsudku u obvineného F. W.. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obvinenému O. N. podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 64 (šesťdesiatštyri) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody obvineného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Obvinenému F. W. podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 66 (šesťdesiatšesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil obvineného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona odvolací súd zároveň zrušil výrok o treste v skoršom rozsudku súdu prvého stupňa, sp. zn. 1T/60/2015 z 18. novembra 2015 v spojení s uznesením odvolacieho súdu, sp. zn. 3To/16/2016 z 20. apríla 2016, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozsudku odvolacieho súdu, sp. zn. 23To/53/2018 z 13. júna 2018, podal obvinený F. W. prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Anny Nguyenovej, advokátka v Partizánskom, dovolanie z dôvodu uvedenom v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolačný súd“) uznesením, sp. zn. 2Tdo/72/2019 z 20. novembra 2019 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Dňa 24. marca 2021 podal obvinený F. W. opäť dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, sp. zn.

23To/53/2018 z 13. júna 2018 z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prostredníctvom ustanovenej obhajkyne Mgr. Kataríny Šimánkovej, advokátka v Partizánskom, v ktorom namietal, že súd prvého stupňa a odvolací súd nesprávne právne kvalifikovali ustálený skutkový stav, pretože jeho konanie malo byť právne kvalifikované ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a nie ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, pretože výška spôsobenej škody nepresahuje výšku malej škody definovanú Trestným zákonom. Nepochybne tak podľa názoru obvineného F. W. došlo k porušeniu zákona v jeho neprospech. Spôsob konania vlámaním je zákonným znakom skutkovej podstaty uvedeného trestného činu a v zmysle § 38 Trestného zákona na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu nemožno prihliadať ako na okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Súd má povinnosť neprihliadať na rovnakú okolnosť v neprospech páchatel'a dvakrát. Keďže vlámanie je zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona, nemožno túto skutočnosť posudzovať i ako závažnejší spôsob konania v zmysle § 138 písm. e) Trestného zákona. Takýto právny záver konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 1Tdo/24/2019 z 29. júna 2011 a v rozhodnutí, sp. zn. 3Tdo/47/2010 z 1. júna 2011. V rozpore s uvedeným právnym názorom bolo vydané stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Tpj 78/2011 z 12. decembra 2011, v zmysle ktorého je nutné takýto trestný čin posudzovať ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona. Uvedený názor prevzatíež Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „Generálna prokuratúra SR“), ktorá vydala v roku 2016 pokyn č. IV/1 Spr. 8/16/1000-23, podľa ktorého sa mala každá krádež spáchaná vlámaním, a pri ktorej bola spôsobená škoda prevyšujúca 266,- Eur, posudzovať ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona. Skutok mal byť v predmetnej veci spáchaný 9. júna 2015 a teda pred vydaním pokynu Generálnej prokuratúry SR, kedy bolo bežnou praxou súdov posudzovanie trestného činu krádeže vlámaním, pri ktorom bola spôsobená malá škoda podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a nie podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona. K zmene posudzovania trestného činu krádeže vlámaním došlo po vydaní stanoviska Najvyššieho súdu SR a pokynu Generálnej prokuratúry SR. Rozpory v právnych názoroch boli prekonané novelou Trestného zákona č. 214/2019 Z. z. s účinnosťou od 1. augusta 2019, ktorou došlo k novelizácii § 212 Trestného zákona, podľa ktorej nemožno právne kvalifikovať trestný čin krádeže spáchaný vlámaním, pri ktorom bola spôsobená malá škoda podľa § 212 ods. 3 písm. b) Trestného zákona [pôvodne označeného ako § 212 ods. 1, ods. 4) písm. b) v spojení s § 138 písm. e) Trestného zákona]. Obvinený F. W. má v zmysle uvedených skutočností za to, že rozsudok súdu prvého stupňa, sp. zn. 1T/55/2017 z 22. novembra 2011, v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, sp. zn. 23To/53/2018 z 13. júna 2018, sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Navrhol preto, aby Najvyšší súd SR v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku, po zistení dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, vyslovil rozhodnutie o porušení zákona, zrušil rozsudok odvolacieho súdu, sp. zn. 23To/53/2018 z 13. júna 2018 a v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal odvolaciemu súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku súd prvého stupňa dovolanie obvineného F. W. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske (ďalej len „prokurátor“) sa k dovolaniu obvineného F. W. vyjadril v podaní doručenom súdu prvého stupňa 7. apríla 2021 v ktorom uviedol, že obvinený F. W. nenamietal predmetné skutočnosti vo svojom odvolaní, ktoré napokon vzal späť. Okrem toho z vykonaného dokazovania vyplýva, že skutkový dej bol správne ustálený súdom prvého stupňa a bol správne právne kvalifikovaný ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona. Súdny vychádzali zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Tpj 78/2011 z 12. decembra 2011. Prokurátor považuje postup a rozsudok odvolacieho súdu, sp. zn. 23To/53/2018 z 13. júna 2018 za zákonný a dôvodný, vydaný na podklade spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Navrhol, aby odvolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodné odmietol, nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátora sa vyjadril obvinený F. W. samostatným písomným podaním doručeným súdu

prvého stupňa 14. júna 2021 v ktorom uviedol, že súd prvého stupňa, ako i iné súdy právne kvalifikovali krádež spáchanú vlámaním s malou škodou ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a § 212 ods. 2 Trestného zákona a ako zločin ich začal súd prvého stupňa posudzovať až po vydaní pokynu Generálnej prokuratúry SR č. IV/1 Spr. 8/16/1000-23 z roku 2016. Obvinený F. W. sa preto domnieva, že prísnejšou trestnou sadzbou boli v jeho prípade porušené viaceré zákony Slovenskej republiky a Európskej únie, napr. čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 Trestného zákona. K odvolaciemu konaniu obvinený F. W. uviedol, že odvolací súd mu zvýšil trest na 66 mesiacov a preto aj keby odvolací súd uznal jeho argumenty, mohol mu pri prečine navýšiť trest na 24 mesiacov, aj z toho dôvodu vzal svoje odvolanie späť, avšak s právnou kvalifikáciou nikdy nesúhlasil. Považuje trest, ktorý mu bol uložený za neprimerane vysoký a potvrdila to i Národná rada Slovenskej republiky zmenou zákona.

Súd prvého stupňa predložil vec s dovolaním obvineného F. W. na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 2. augusta 2021.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 Trestného poriadku a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku. Dovolací súd však dospel k záveru, že dovolanie obvineného F. W. je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť, pretože nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za nevyhnutné opätovne pripomenúť, že v predmetnej trestnej veci obvinený F. W. už raz podával dovolanie z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie zisteného skutku s tým, že skutok mal byť správne právne posúdený ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, pretože nebolo preukázané naplnenie znaku vlámania v zmysle ustanovenia § 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, pretože nie každé nedovolené prekonanie prekážky, ktorej účelom je zabrániť vlámaniu, je subsumovateľné pod pojem vlámanie podľa názoru obvineného F. W.. Predmetné dovolanie dovolací súd uznesením, sp. zn. 2Tdo/72/2019 z 20. novembra 2019, ako nedôvodné odmietol.

Podľa § 372 ods. 2 Trestného poriadku ten, koho dovolanie bolo zamietnuté, nemôže v tej istej veci podať ďalšie dovolanie; obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 nemôžu podať dovolanie ani vtedy, ak už bolo zamietnuté dovolanie podané v prospech obvineného.

Podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku dovolací súd na verejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 372 alebo § 373 ani po postupe podľa § 379 ods. 1.

Dovolací súd vzhľadom na vyššie citované ustanovenia Trestného poriadku poukazuje na zjednocujúce rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“), sp. zn. Plz. ÚS 3/2014 z 22. októbra 2014, v ktorom uviedol: „Ustanovenie § 372 ods. 2 Trestného poriadku nemožno analogicky aplikovať na prípady odmietnutia skôr podaného dovolania v tej istej trestnej veci podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, keďže takéto použitie analógie je spôsobilé porušiť základné práva vyplývajúce zo siedmeho oddielu druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky“.

V nadväznosti na uvedené Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze, sp. zn. IV. ÚS 336/2012 z 13. novembra 2014 konštatoval: „Dôvod odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku nemožno stotožňovať so zamietnutím dovolania podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku. Úmysel zákonodarcu znemožniť podanie ďalšieho dovolania aj v prípade, ak skoršie dovolanie bolo odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nebol vyjadrený spôsobom, ktorý zodpovedá požiadavkám na

určitosť a jasnosť právnych predpisov v podmienkach právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Podľa jazykovej formulácie § 372 ods. 2 Trestného poriadku nezahŕňa situácie, keď skoršie dovolanie bolo odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, hoci by sa to javilo byť logické vzhľadom na úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe. Tento nedostatok môže napraviť len zákonodarca, a to tým, že (tento dôvod) uvedie priamo v texte príslušného ustanovenia. V právnom štáte súd nesmie „naprávať“ znenie právnych predpisov interpretáciou, ktorá zmení ústavne konformný, ale z pohľadu štátnej moci nevýhodný text právneho predpisu. Ak súd použil taký výklad § 372 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý v pochybnostiach bol v prospech štátnej moci a v neprospech nositeľa základných práv a slobôd, nerešpektoval tým základný princíp vzťahu jednotlivca a štátnej moci (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 22/99). Vzhľadom na to, že štát má záujem na stíhaní trestných činov a zákonodarca je jedinou autoritou, ktorej patrí zákonodarná právomoc, je v jeho záujme, aby aj trestnoprocésne predpisy vymedzil s náležitou jasnosťou a presnosťou. Štát sa nemôže dovolávať voči jednotlivcovi ako adresátovi právnych noriem neurčitosti právnej úpravy, ktorej je on sám autorom. V prípade pochybností by nejasnosť právnej úpravy mala zaťažovať štát, a nie jednotlivca (pozri tiež Melzer, F. c. d., s. 236)“.

V súlade s vyššie uvedeným právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky sa Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne zaoberal námietkami obvineného F. W. uvedené v jeho dovolaní.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že išlo o iný trestný čin, alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Pokiaľ sa pre naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vyžaduje nesprávne hmotnoprávne posúdenie skutku, respektíve nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, už z povahy vecí nemôže byť daný inými skutočnosťami.

Zo skutkovej vety rozhodnutia súdu prvého stupňa možno nepochybné zistiť, že táto tak, ako bola ním vo výrokovej časti rozsudku ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, pretože z nej spoľahlivo vyplýva, že obvinený spoločným konaním si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak škodu malú, a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním. Vyplýva to nielen zo znenia skutkovej vety obsiahnutej v rozhodnutiach súdov oboch stupňov, opisujúcej konanie jednotlivých páchatel'ov pri spáchaní skutku a jej kontextu, ale aj slovného vyjadrenia „doposiaľ nezisteným spôsobom nedovoleným prekonaním uzamknutia riadne uzamknutého motorového vozidla“.

Dovolací súd je toho názoru, že pre totožnosť dovolacích námietok obvineného F. W. nie je dôvod odchyliť sa od záverov uvedených v predchádzajúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/72/2019 z 20. novembra 2019, v ktorom sa už s dovolacími námietkami obvineného F. W. vysporiadal.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.